

ГРЕГЪРИ
ДЕЙВИД
РОБЪРТС

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или разпространявана под какъвто и да е начин. Издателство „Замония“ е носител на физическите и електронните права за българския превод на произведението.

Преводът е направен по:

Gregory David Roberts, *The Spiritual Path*

Copyright © 2021 by Gregory David Roberts

© Издателство Замония, 2022

© Тодор К. Коев, превод

www.zamonia.net

ISBN: 978-619-91665-4-3

ГРЕГЪРИ
ДЕЙВИД
РОБЪРТС

МОЯТ ДУХОВЕН ПЪТ

Превод *Тодор К. Коев*

ИЗДАВА ЗАМОНΙΑ.

СОФИЯ, 2022 г.

СЪДЪРЖАНИЕ

ВЪВЕДЕНИЕ	9
ЛОГИКАТА	15
ДУХОВНАТА РЕАЛНОСТ	29
СЕВА.....	39
ПРИЗНАВАНЕ	47
ОТДАВАНЕ	53
ДОСТОЙНСТВО	59
ПОДЧИНЕНИЕ	65
ОТРИЧАНЕ.....	71
ПРЕДАНОСТ	77
МАНИФЕСТАЦИЯ.....	83
АКТИВНА ПРЕДАНОСТ	91
СВЕЩЕНОТО ПРОСТРАНСТВО	95
БЛАГОУХАННИ СУБСТАНЦИИ, ЗВЪНЧЕТА, ГОНГОВЕ И МУЗИКА	103
ИДОЛЪТ	109
ПЪРВИЯТ ПЪТ	121
СЪМНЕНИЕ.....	141
ПЪРВАТА ГОДИНА	161
ВТОРАТА ГОДИНА	171
ТРЕТАТА ГОДИНА	181
ПОТВЪРЖДЕНИЕ	185

ЧЕТВЪРТАТА ГОДИНА.....	203
ПЕТАТА ГОДИНА	211
ОТТУК НАТАТЪК	221
ВРЪЗКАТА.....	225
ФИНАЛНИ ДУМИ.....	229

ВЪВЕДЕНИЕ

Когато започнах да пиша тази книга, разбрах, че отчасти я пиша към моя по-млад Аз – към онзи винаги търсещ, ала често себичен, отчаян, ядосан и дори вреден Аз. Ако моят млад Аз беше прочел тази книга или друга подобна на нея, това вероятно би спестило част от вредата и негативизма, дошли от световете и хората, които познавах, а и от самия мен. И вероятно би ми помогнало да настроя компаса си към моя същински Север – точно както следването на духовния Път спаси моя много по-стар Аз от низходящата спирала на скръбта, вината и депресията.

И така, тази книга е за всички търсещи Азове, които сме, които сме били и които ще бъдем.

Всеки човек е духовен. Всеки човек следва духовния Път.

Независимо дали го знаем, или не, всички ние вървим по Пътя, всички ние естествено на-

мираме посоките към духовната връзка. Много от нас се свързват, без да се стремят към това. Но е възможно и съзнателно да следваме Пътя, с буден ум и активна ангажираност.

Преди шест години аз намерих мотива, средството и възможността да тръгна съзнателно по духовния Път.

Мотивът беше, че исках да знам – след десетилетия проучвания на богословие, мистични традиции и духовност – исках да знам: има ли нещо там? Съществува ли някаква Духовна Реалност, или не?

Средството беше една раковина – моят духовен учител ме увери, че ако я надувам с абсолютна Невинност и искреност в състояние на активна, физическа Преданост, тя може да ме свърже и ще ме свърже с духовното.

Възможността дойде в момент от живота ми, когато имаше как да изляза от матрицата и да фокусирам голяма част от вниманието и енергията си върху опита за активна връзка.

Така и направих.

Предприех стъпките, които според личните ми изследвания и моя духовен учител са необходими за искреното, автентичното пътуване по духовния Път: Признаване, Отдаване и Преданост. Излязох от матрицата и спрях да ходя по обяди, вечери, партита, събития, фестивали, концерти, кина, театри и почти навсякъде другаде. Отрекох се от много любими неща

Въведение

и се съсредоточих върху опита да бъда достоен да следвам Пътя. И тогава започнах да надувам раковината с абсолютна искреност два пъти на ден, в активна и усилна Преданост, в продължение на шест години.

И ето какво се случи.

GDR

23 март, 2020 г.

Оракабеса, Ямайка

ЛОГИКАТА

Трябваше ми някаква система. Умът ми просто работи по този начин. Имах нужда от логическа система, която да ме заведе до границата на разума, откъдето да направя – някак си, *по разумен начин* – скока към Вярата.

Сега знам, че *търсенето на смисъл* в духовното преживяване всъщност *няма* смисъл, и с усмивка си спомням за онези ранни дни и за всичкото онова философско вдигане на тежести, с което се бях захванал. Осъзнах, че логиката на Материалната Реалност, т.е. на ежедневния свят около нас, е също толкова различна от логиката на Духовната Реалност, колкото и от логиката на Квантовата Реалност, микрокосмичния свят на атомите и електроните. Правилата са различни, начините, по които мислим за тях, са различни. Открих, че „скокът“ към Вярата е по-скоро плаване, отколкото скачане. Нещо като плаване по течението.

Логиката, от която се нуждаех в началото и

която следвах в активна Преданост, беше следната:

Първо, приех за даденост, че атеистичната позиция няма никакъв смисъл: ако съществува дори едно нещо във Вселената, което притежава метафизични или извън-физически характеристики, няма смисъл изцяло да се отрича метафизичното.

А както знаем, в нашата Вселена наистина *съществува* нещо, което има и физически, и метафизични свойства – и това е фотонът, квантът на светлината.

Учените смятат, че фотонът няма маса, т.е. не тежи нищо, и че няма обем, т.е. не заема никакво физическо пространство. Освен това той има особена връзка с времето. Излиза, че фотонът го има, но и го няма – той съществува различно от начина, по който съществува всичко останало с маса и обем. Това са метафизични характеристики.

Разбира се, фотонът има реално съществуване. Ние можем да рефлектираме фотони в огледалото и да наблюдаваме енергийните им ефекти, като ги концентрираме. Но когато става въпрос за това какво *е* фотонът, езикът на метафизичното е единственият възможен начин на изразяване: наистина съществува, да, но... ъ-ъ... няма тегло и не заема никакво място. Иначе пътува със скоростта на светлината – нещо, което

Логиката

никоя друга частица не може да направи. А да... – и два фотона могат да реагират едновременно един на друг дори когато са разделени по цялата ширина на наблюдаваната Вселена.

Ние можем да изброим тези характеристики, да правим изчисления и да градим теории въз основа на тях, но обяснението на това как нещо хем го има, хем го няма, как то пътува с невероятна скорост и как се променя в тандем с друг фотон, макар и на космически разстояния – това изисква разбиране, което е извън физическото, т.е. е метафизично.

Дори и само едно нещо във Вселената ни като фотона да има метафизични свойства, няма смисъл изцяло да се отрича метафизичното. Просто трябва да си свършим по-добре работата и да го дефинираме.

И така осъзнах, че метафизичното е реално, поне що се отнася до частиците на светлината, и започнах търсенето си с отворен ум.

Второ, аз мислех не в религиозни, а в духовни термини.

Молил съм се с вярващи в синагоги, джамии, храмове, църкви, гурдвари, ступи, огнени храмове, пещери и каменни кръгове. Бях научил религиозни молитви на три езика и с невинна радост ги рецитирах с приятели, когато ме поканеха. Служил съм като помощник в католически литургии, моят духовен учител е тантристки